U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. M.,** zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Korunovační 6, Praha 7, Bubeneč, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2008, č. j. OAM-1-287/VL-07-K01-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 Az 23/2008 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 25. 9. 2009 se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2008, č. j. OAM-1-287/VL-07-K01-2007. Uvedeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatel odkázal na § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a uvedl, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u „Krajského soudu v Ostravě“, kde uvedený soud podle jeho názoru projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Současně požádal o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. V doplnění kasační stížnosti, vyžádaném Nejvyšším správním soudem, zástupce stěžovatele uvedl, že stěžovatel nemá možnost návratu do Běloruské republiky, a to z toho důvodu, že situace s dodržováním lidských práv v této zemi se nezlepšila. Poprvé se stěžovatel dostal do záznamu speciálních služeb Běloruska při provedení akce „Aktivní Bojkot – 2008“, když se v srpnu a září 2008 spolu s jinými aktivisty Mládežnické organizace Běloruský Národní Front „Maladoje Adraženinje“ každý týden účastnil akcí na vlakových a

autobusových nádražích, při kterých rozdával letáky s politickými výzvami odjíždějícím do Běloruska. Od léta 2008 se stěžovatel účastnil všech akcí organizovaných v Praze na podporu demokratických sil v Bělorusku, proti režimu prezidenta Lukašenka. Orgány Běloruských služeb předvolaly rodiče stěžovatele na oddělení Běloruských milicí, rodiče byli vyslechnuti a donuceni podepsat příslib neprodleně nahlásit návrat stěžovatele do Běloruska. Podruhé byli rodiče stěžovatele předvoláni k výslechu ve městě Vitebsk po uskutečnění akcí protestu proti plánované návštěvě Alexandra Lukašenka na summit nové iniciativy Východní partnerství Evropské unie. Akce protestu se konala 7. 5. 2009 na Vyšehradě. Stěžovatel je přesvědčen, že v případě jeho návratu do Běloruska hrozí vážné nebezpečí jak jeho svobodě, tak i životu vůbec.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, v němž uvedl, že kasační stížnost obsahuje toliko odkaz na § 103 odst. 1 s. ř. s. bez uvedení bližší právní či skutkové argumentace proti napadenému rozhodnutí, a vzhledem k tomu nesplňuje náležitosti kasační stížnosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s., když zejména neuvádí, z jakých konkrétních důvodů je rozsudek soudu vlastně napadán. S ohledem na tuto skutečnost navrhuje, pro případ, že náležitosti kasační stížnosti nebudou v zákonné lhůtě doplněny, tuto kasační stížnost odmítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil otázku rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu (zde Městského soudu v Praze) režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Dále ve věci uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí proti němuž kasační stížnost směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. musí být chybějící náležitosti kasační stížnosti doplněny ve lhůtě do jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit.

Ustanovení § 37 odst. 5, s. ř. s., které stanoví, že předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen, platí obdobně.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost, byť sepsaná advokátem, neobsahovala veškeré náležitosti, které zákon pro kasační stížnost vyžaduje, navíc jako soud, jehož rozsudek byl napadán, byl označen „Krajský soud v Ostravě“, i když rozsudek ve věci stěžovatele vydal Městský soud v Praze, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele (zástupce stěžovatele) v souladu s ustanovením § 106 s. ř. s. usnesením ze dne 5. 2. 2010, č. j. 3 Azs 1/2010 - 57, k doplnění kasační stížnosti a stanovil k tomu lhůtu 1 měsíc od dne doručení tohoto usnesení, s poučením, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna tak, aby byly odstraněny vady kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na tuto výzvu stěžovatel (zástupce stěžovatele) reagoval doplněním kasační stížnosti ze dne 5. 3. 2010, ve kterém jmenovitě neuváděl žádná příp. pochybení Městského soudu v Praze v napadeném rozsudku, ale, jak bylo výše uvedeno, poukazoval na údajné protirežimní politické aktivity stěžovatele (všechny výlučně na území České republiky – pozn. NSS), opakovaný výslech jeho rodičů orgány běloruské milice, a tvrdil, že stěžovateli v případě návratu do Běloruska hrozí nebezpečí jak na svobodě, tak i na životu.

Vymezení důvodů, z jakých stěžovatel kasační stížnost podává, přitom musí být dostatečně určité. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58) plyne, že: *Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán,* a dále případně soud, *vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku, přesto však, ač zastoupen advokátem, vytýkané vady v soudem stanovené lhůtě neodstranil. Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě náležitě doplněna a v řízení nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu